

VERENIGING
"ORDE DER VERDRAAGZAMEN"

Kon. Goedgekeurd d.d. 22 februari 1958, nr. 58

GEVESTIGD TE 'S-GRAVENHAGE

Giro no. 469874 t.n.v. de Penningm. der "ODV", DEN HAAG

Uitsl voor verslagen en abonn. Barentzstr. 48 Den Haag tel. 637383

Secretariaat: Graaf Willem de Rijkelaan 15 Leidschendam Tel: 01761 - 5154

W E E K B L A D

14e jaargang nr. 14

=====
nadruk verboden

=====
19 december 1969

=====
= S T E R - A V O N D =
=====

Goeden avond, vrienden.

Dit is de jaarlijkse Steravond: een avond die, in werking zowel als in betekenis, nogal geevolueerd is in de loop der jaren.

Wij zijn hier, zoveel mogelijk, bijeen uit alle groepen, die in de Orde bestaan en daarnaast is een zo groot mogelijk aantal van ons uit de geestaneuzig.

Ik meen, dat het goed is allereerst even te praten over hetgeen de Orde eigenlijk is en wil.

U weet dit allen waarschijnlijk reeds, maar ik wil er nogmaals op wijzen, dat hetgeen wij met ons werk beogen, eigenlijk op het moment van groot belang is voor deze wereld.

U weet, dat wij geen "geloof" zijn. Geloven is iets, wat U zelf moet doen en voor Uzelf.

Wij proberen niet ook maar enige geloofsrichting op welke wijze dan ook af te kraken of af te wijzen. Wij aanvaarden elk geloof, zolang het maar oprecht is en een mens daarin leven kan.

Deze houding is in deze tijd nuttig en zelfs noodzakelijk: De mensen zijn voortdurend bezig elkaar te overtuigen van hun gelijk.

Ofschoon daarbij door velen de verdraagzaamheid in ruime mate gepredikt wordt, is er toch een bezwaar aan de gangbare versie van deze verdraagzaamheid verbonden:

Men wil de aanwezigheid van de ander verdraag-

gen, maar wil daarbij niet werkelijk het anders-zijn van de ander verdragen.

De Orde der Verdraagzamen zoekt in de eerste plaats naar de aanvaarding van het wezen van de ander: Wij willen niemand dwingen. Wij geloven, dat het goed is om op aarde te leven. Wij geloven, dat het goed is de krachten uit de geest en de krachten der materie samen te doen gaan.

Wij geloven, dat het zin heeft om gezamenlijk voort te werken aan een verandering in de mensheid.

Nu weet ik wel, dat U dergelijke beschouwingen op een avond als deze niet verwacht: Uiteindelijk is alles bijna in kannen en kruiken (wijst op kommen, die op tafel staan) en is alles goed geregeld. Dus waarom zouden wij dan nog over de Orde spreken?

U kunt zeggen, dat " hier bent gekomen om geestelijke krachten te ontvangen. Maar wat is dan de basis van die geestelijke kracht?

Zeker: er komt magie bij te pas. Wij bouwen een geestelijke spanning op, allen te samen. Wij imiteren bepaalde gedachtengolven, die vaak een zeer grote invloed hebben tot in verre omtrek, -zoals ook onze Steravond van het vorige jaar bewezen heeft.

Maar eigenlijk gaat het toch om meer dan juist dit alleen. Eigenlijk gaat het om onszelf: Wij kunnen behoren tot een goddelijke waarheid en kunnen in en door die waarheid bestemd en bepaald zijn.

Maar dat weten wij niet werkelijk. Wij kunnen het geloven. Wel weten wij zeker: wij moeten in de wereld, waarin wij leven, of dit nu een sfeer is of Uw materiele wereld, zoeken naar de juiste harmonie, de juiste eenheid met het andere.

Het is vaak heel moeilijk die eenheid te vinden. De Orde heeft altijd gepoogd op haar wijze die eenheid te vinden.

(Raakt per ongeluk enkele kommen, die op de tafel voor hem staan.) Ik bemerk, dat ik heel erg voorzichtig moet zijn, anders gedraag ik mij zo dadelijk nog als een stier in een porseleinwinkel.

Ik meen overigens, dat dit onder omstandigheden ook voor sommige verdraagzamen toepasselijk zou kunnen zijn.

Soms is men immers zo verdraagzaam, dat de verdraagzaamheid zelf tot een onderscheid wordt in de ogen van anderen en dezen gaat prikkelen. En dat is zeker niet de bedoeling.

Er zijn in het afgelopen jaar heel wat dingen gebeurd. Er is zeer veel aan het veranderen en de gevolgen van de gebeurtenissen en ontwikkelingen van dit jaar zult u in komende jaren ongetwijfeld duidelijk te zien krijgen.

Er zijn revoluties van sociale en kommerciele aard aan de gang, daarnaast is er sprake van een hergroepering van machtsevenwichten.

Gezien vanuit de stof sta je tegenover dit alles

machteloos.

Maar deze machteloosheid ontstaat door je gebondenheid aan het bestaande:

Wanneer je zegt: Ik wil een bepaalde structuur ten koste van alles in stand houden, dan moet je heel vaak juist de beginselen afzweren, waar voor de structuur heet te staan.

Wanneer je politiegeweld van node hebt om de democratie te handhaven, verloochen je de werkelijke democratie, om een eens uit die democratie voortgekomen opbouw te handhaven.

Wanneer je, om geestelijk licht op de wereld te brengen, anderen, die je niet volgen, naar de duisternis tracht te verwijzen, breng je duisternis in de plaats van licht.

Dit nu zijn juist de dingen, waar wij in onze Orde iets aan proberen te doen. Wij weten, dat de Witte Broederschap in haar geheel op het ogenblik zeer sterk met uw wereld bezig is en velen van ons hebben taken in dit verband opgedragen gekregen.

Toch lijkt de verdraagzaamheid ons op het ogenblik belangrijker dan ooit. En wij vinden medestanders voor dit standpunt in alle sferen van de geest.

Aanvaarden. Verschillen tussen jezelf en anderen aanvaarden, andere denkwijzen aanvaarden, de gedragsnormen van anderen aanvaarden, zonder jezelf ook daaraan zonder meer te onderwerpen, of anderen steeds weer aan je eigen normen te willen onderwerpen, is op het ogenblik een belang van de eerste orde.

Wanneer wij hier dan ook een veld opbouwen - sommigen onder U zullen reeds gekonstateerd hebben, dat wij daarmee reeds enige tijd bezig zijn - zo is het eerste en belangrijkste doel hiervan wel een sfeer te kweken, waarin je het andere kunt aanvaarden.

Je kunt voor jezelf leven, zoals je dit juist acht, zonder daarom te eisen, dat anderen op dezelfde wijze zullen gaan leven.

Je kunt in jezelf vaak krachten ontdekken, vaak zelfs onvoorstelbaar grote krachten om het juiste te vinden en het goede te doen, ook zonder dat anderen je daarbij behoeven te helpen, zonder dat je een beroep behoeft te doen op anderen.

Wanneer wij vandaag weer onze gedachtenkracht uitsturen, zo zal dit in de eerste plaats gericht moeten zijn op aanvaarding van de omstandigheden, een aanvaarden van bestaande omstandigheden.

Zo dadelijk wordt het voor veel mensen immers economisch wat moeilijker. Dan zullen zij in opstand komen, omdat zij niet willen missen, wat zij eens hebben verkregen. Maar zij zullen daarbij wel bereid blijken te zijn alles, waardoor eens dit verkrijgen mogelijk is geworden, te vernietigen om hun zin te krijgen.

Dit is ontoelaatbaar, zodat wij hieraan iets zullen moeten doen.

Er zijn op het ogenblik vele mensen, die geestelijk werkelijk strijden om een nieuwe waarheid te vinden, zowel in de christelijke kerken als elders.

Dit zijn mensen, die zoeken naar een nieuwe betekenis, een nieuwe levenshoud. Het is de tendens van Aquarius, die steeds sterker merkbaar wordt.

Maar deze mensen zullen hun nieuwe betekenis en inhoud niet kunnen vinden, tenzij zij allereerst leren te aanvaarden, wat reeds is.

Hier geldt: verander jezelf, maar niet een ander. Deze gedachte moeten wij hen geven. De vooruitstrevende christen moeten wij leren niet in de eerste plaats ten strijde te trekken tegen het nog gangbare werken in het christendom, zoals wij de konservatieven niet in de eerste plaats moeten aanmoedigen om tegen elke vernieuwing hard op te treden. Wij moeten beide groepen toeroepen: weest in de eerste plaats in uw leven en werken eens werkelijke christenen.

Zoals wij op ander gebied niet moeten leren roepen: bescherm voor alles wat wij reeds bereikt hebben, of, voor de trgenstanders: vernietig het establishment, maar een ieder er op moeten wijzen, dat hij zo goed mogelijk en zo volledig mogelijk zichzelf moet zijn in overeenstemming met eigen beste normen.

Wat in feite neerkomt op de leus: Erken, dat anderen het recht hebben ook anders te zijn dan jij. Dit zullen wij bovenal op deze avond uit moeten stralen.

Eenheid in verscheidenheid! Dit zou de leuze kunnen zijn van deze bijeenkomst.

Zo dadelijk krijgt u natuurlijk nog een 2 de inleider en daarna komt de celebrant. De 2 de inleider kent U wel. Ik neem altans aan, dat er onder U zeer velen zijn, die hem nog kennen. De celebrant kent U niet.

Wel zal U opvallen, dat zijn wijze van werken eenvoudig is en nogal sterk afwijkt van hetgeen U op deze steravonden gewend bent geweest:

Om de eenheid in verscheidenheid te kunnen verwerken en aanvaarden, zullen wij terug moeten naar de eenvoud.

Een eenvoud van ritueel, zover er daarvan nog sprake is, een eenvoud van kracht en een eenvoud van denken, zijn kentekenend voor de celebrant.

Voor ik het woord over ga geven aan de 2 de inleider zou ik echter nog een ogenblik uw aandacht willen vragen voor enkele geestelijke feiten van het ogenblik die, naar ik meen, betrekking hebben op hetgeen wij zo dadelijk gaan doen en mede van belang kunnen zijn voor hetgeen wij uiteindelijk tot stand kunnen brengen.

Er zijn op het ogenblik vanuit de Witte Broederschap zeer vele en grote krachten werkzaam. De Orde is hierover, naar ik meen, ook op aarde reeds voor- gelicht.

Deze krachten zijn a.h.w. bezig om vele konflikten op aarde in hun bestanddelen te ontleden. Zij proberen de grote geschillen, die op aarde bestaan, ongedaan te maken door een versplintering van de machten, waartussen uiteindelijk conflicten en geschillen kunnen ontstaan.

Deze krachten hebben tot nu toe gewerkt vanuit een sfeer van licht en kleur. Maar wij hebben met grote dankbaarheid - en grote verbazing, moet ik hieraan wel toevoegen -, kunnen konstateren, dat op het ogenblik ook krachten uit het witte licht zich in de strijd mengen.

Het absolute witte licht is een zo hoge kracht, dat wij hierin alleen figuren als b.v. een Jezus zouden zoeken.

Nu zijn echter vele van deze krachten en lichtende gestalten ook op lager niveau aanwezig. Zij trekken uit over de wereld, zij zenden nieuwe denkbeelden en zullen ongetwijfeld ook trachten de aarde een oplossing voor vele nu bestaande problemen te inspireren. De nadruk licht hierbij op de zuiver menselijke problematiek.

Dat deze krachten werkzaam zijn, heeft vanzelfsprekend ook invloed op alle sferen, die, hoe dan ook, met de aarde verbonden zijn.

Het betekent b.v., dat de tegenstellingen bij de duistere sferen, die nog op aarde trachten te werken, aanmerkelijk groeter worden, dat de openbaring van deze sferen hierdoor heftiger wordt.

Het betekent, dat degenen, die tot nu toe in het zomerland een wat gezapig bestaan voerden en zich ten hoogste met enkelingen op aarde bezig hielden, zich nu met velen op aarde zijn gaan bemoeien.

Het betekent ook, dat wijzelf, die meestal komen uit sferen als het hoge zomerland of iets daarboven, tot nieuwe activiteiten worden geprikkeld.

In deze activiteit ligt voor ons natuurlijk in de eerste plaats de erkenning van dit hogere licht. Daarnaast bevat het voor ons ook een noodzaak tot zelfbeschouwing.

Wij hebben vaak gefaald. Het is niet aangenaam dit te moeten zeggen. Er staan hier vele broeders rond mij, die met enige aarzeling nu toegeven:

Ja, wij hebben toch werkelijk ook wel gefaald. Wij faalden, niet omdat wij niet wilden werken, omdat wij niet met alle krachten geprobeerd hebben de mensheid te helpen, wij faalden, omdat wij dit alles te eenzijdig hebben gedaan.

Wij hebben onze verdraagzaamheid nog altijd te veel gezien als het stichten van kleine groepen en het werken vanuit kleine gedachtenkrachtcentra alleen. En het had meer moeten zijn.

Wij moeten onze verdraagzaamheid in haar juiste vorm proberen uit te dragen, niet als een weerloosheid, maar als een juiste aanvaarding van de ander.

Ja, als de bewuste aanvaarding van de ander, zelfs wanneer die ander dingen doet, die je niet zo aange-naam vindt.

De bewuste aanvaarding van de ander en zijn leven is het doel, waarbij ons slechts toegestaan is ons te verdedigen, wanneer anders werkelijke schade voor ons bestaan of onze geestelijke waardigheid dreigt.

Wij zullen moeten proberen daarin verder te komen!

Nu kunnen wij over deze dingen natuurlijk nog heel lang door blijven praten. Maar zoals een ieder, spreek ook ik niet gaarne over fouten, waaraan ik zelf deel heb gehad.

Wanneer ik de werkingen vanuit de sferen verder bezie, zo kom ik tot de konklusie, dat bepaalde ontla-dingspunten zijn gekozen. De inwerkingen zullen zich dus de eerste tijd vooral op sommige punten openbaren.

Daarnaast blijkt - wat volgens mij voor U wel interessant is -, dat de wereldleraar, nu vanuit de geest, weer actief is en wel vanuit een betrekkelijk hoog niveau. Wij kunnen dus m.i. van hem uit weer verschillende leringen en een uiting van krachten verwachten.

Daarnaast heb ik vastgesteld, dat groepen zeer oude entiteiten van groot licht, waarbij het laatste aardbestaan van sommigen ver voor het begin van de bekende menselijke geschiedenis ligt en soms zelfs entiteiten, die een voor-menselijk bestaan voerden in verband met de materie, maar nooit menselijke vorm aannamen, op dit ogenblik zich weer om de aarde gaan bekommeren.

Het geheel geeft de indruk, dat er een enorme veldslag wordt geleverd, die nu niet meer is gericht tegen het duister, dat rond de wereld bestaat - want dat is zo sterk niet meer - maar in de eerste plaats wordt gevoerd tegen het onbesef, tegen de onrijpheid van de stofmensen op aarde.

Je leeft op aarde? De geest met haar eigen waarden en waarderingen zal niet altijd in staat zijn om de aardse aspecten te zien en te beoordelen vanuit uw standpunt.

Maar zij kan het geheel beoordelen, waar u details ziet, zien vooral de hogere en oudere krachten eerder een taalbeeld, waarin zij kunnen werken zonder belemmerd te worden door allerhande voorstellingen en denkbeelden, die eigenlijk net iets te ver gaan.

Er is een tijd aangebroken, waarin ik wonderen verwacht: geen mirakels, die getoond worden aan een nieuwsgierige menigte om deze te overtuigen. Ik geloof echter aan zodanige inwerkingen van grote kracht, dat de meest onwaarschijnlijke toevalligheden op gaan treden in een samenloop van omstandigheden, die zo onwaarschijnlijk is, dat je het je haast niet voor kunt stellen.

En wanneer ik zie, hoe deze krachten werken, dan neem ik als zeker aan, dat zij ook in religieuze centra kenbaar zullen worden.

Ik neem aan, dat deze krachten ook in vele mensen plotseling geopenbaard kunnen worden.

En de kern van deze uit het witte licht stammende krachten is, zover ik het kan bezien altans, sterk harmonisch.

Wanneer U niet harmonisch bent, zult U daardoor vele geestelijke spanningen ondergaan. U zult overprikkeld zijn, U zult lichamelijke defecten vertonen misschien.

Wanneer dan de harmonie van de krachten U treft, zult U dit misschien ervaren als een genezing. Maar die genezing zal dan in de eerste plaats geestelijk zijn.

Ik weet niet in hoeverre op een avond als deze dergelijke verschijnselen reeds tot uiting kunnen komen. Maar ik verwacht, dat er meerderen in de zaal zullen zijn - en wat dat betreft ook meerderen in de omgeving, die deze eigenaardige inwerking vanavond zullen ondergaan.

Naar ik meen, zult U allen heden een klein beetje anders, wat veranderd, naar huis gaan.

Wat de oorzaak daarvan kan zijn, durf ik U niet te zeggen. Ik kan niet vertalen, wat uit een zó hoog licht komt, dat ik daarin slechts vaag verschillen nog kan aflezen.

Het is overigens een licht, dat voor U enigszins gelijkt op duisternis, omdat het U onmogelijk maakt daarin iets te zien. Maar ik weet, dat het goed is.

Ik weet, dat hierdoor uiteindelijk een crisis zal worden veroorzaakt, maar ook, dat deze door dezelfde kracht zal worden opgelost.

Wij staan aan het begin van een nieuwe era, een nieuwe tijd: Een tijd, waarin wij van de Orde hopen ook verder een rol te kunnen spelen.

En als het even kan niet meer alleen een rol via enkele mediums, verspreid over de gehele wereld, niet alleen meer door het inspireren van daarvoor gevoelige mensen, maar door het werkelijk scheppen op de wereld van een nieuwe sfeer en het werkzaam maken van nieuwe krachten.

Ik meen, dat de komende Wessacbijeenkomst -al is deze voor U in de tijd nog wat verder weg - ons daartoe de gelegenheid zal bieden.

Zo. En daar zit U dan allen, in stilte, wat in afwachting en sommigen denken zelfs: wat hij zegt, is wel niet oninteressant, maar laat hem nu maar wat voortmaken, want daarvoor zijn wij vandaag niet gekomen. Maar dit is ook voor u belangrijk.

Wat wij moeten doen, is samenwerken. Dus niet: de geest doet het, of: de mens doet het, maar: mens en geest geven hun krachten gezamenlijk.

U bent in een zeer behoorlijk aantal aanwezig. Wij zijn met een veelvoud van dit aantal aanwezig.

Wanneer wij allen nu maar even in staat zijn te vergeten wat ons in de wereld alles zo interesseert, wat ons bindt aan bepaalde taken of roepingen, dan geloof ik, dat wij heden werkelijk iets kunnen bereiken. Want ik heb reeds gezegd, dat het witte licht komt in de vorm van harmonie. Wanneer wij op deze avond een voldoende harmonie bereiken, zo ben ik ervan overtuigd, dat dit witte licht zich ook hier bij ons zal kunnen manifesteren.

In welke vorm dit geschieden zal, weet ik niet. Hoe het inwerken zal, zullen wij af moeten wachten.

Maar dit witte licht is de hoogste kracht, die nu werkzaam is. Het is een hervormende, een levende kracht.

Het is een kracht, die wij, wanneer het maar even mogelijk is, ongetwijfeld ook zullen trachten in te leggen in alles, wat hier rond mij staat. Wij zullen bij wijze van spreken trachten elk bakje geheel er mee vol te gieten, opdat u er iets van mee kunt nemen, een residu, vastgelegd in edel metaal.

Dan wordt het een kleine spanning, een kleine verandering van moleculaire rotatie, een lichte verandering van de veldgerichtheid van de moleculen, een kleine verandering van de onderlinge afstand van de kleinste deeltjes.

Want zo dicht bij de essentie van de materie ligt zelfs deze hoogste energie.

Wij zullen zeker proberen U iets mee te geven, wanneer U huiswaarts gaat. Maar meer nog dan het vastleggen van wat krachten in voorwerpen, zou het vanavond ons doel moeten zijn Uzelf op te laden.

U moet hier niet weggaan met het denkbeeld: Nu heb ik kracht gegeven, basta. Of met het gevoel: Het was wel mooi, maar wat eigenaardig, of zelfs het gevoel, dat u weer eens iets groots mee heeft gemaakt.

U moet hier weggaan met een kleine vonk van de lichte gloed in uzelf, die zich in de komende dagen langzaam maar zeker meer en meer in U uitbreidt.

Een extra levenswarmte misschien, een extra begrip, een extra stuwkracht, een bijzonder inzicht. Dat zouden wij in u allen vast willen leggen.

Ik weet, dat onze celebrant het met dit standpunt geheel eens is. I weet ook, dat hij zeer zeker zal trachten met U het beste te bereiken op dit gebied, wat maar mogelijk is.

Hij staat zoveel hoger, dan ikzelf sta, dat het geen wonder is, dat ik, zijn kracht ziende, zeg: ik verwacht wonderen, misschien zelfs hier reeds.

Dit was dan een inleidend praatje, dat gelijktijdig toch iets meer was: Een soort geloofsverklaring.

Verschillen in opvatting omtrent dit alles is nu van geen belang meer. Dat, wat ons bindt, mens zijn of, zoals ik het liever stel: gezamenlijk deel zijn van God, is nu het belangrijkste.

Dat is de bron van de kracht, die wij nu reeds

hier in steeds sterkere mate ontladen in de atmosfeer.

O, zeker, het zal wat warm worden voor velen onder U en enkelen zullen misschien opeens last krijgen van koude voeten. Ik weet dit wel.

Denk daar dan liever niet aan. Die dingen gaan voorbij: zij duren slechts een kort ogenblik. Maar de kracht, die hier, zelfs nu, op dit moment wordt opgebouwd, datgene, waarin wij proberen het gehele gezelschap, ja, de gehele omgeving te drenken, is het belangrijkste.

Wij bouwen die kracht op en wij zenden die kracht uit vanuit het standpunt, dat de eenheid tussen ons ondanks alle differentiatie mogelijk is, dat een smelten van begrippen en denken van vele mensen, te samen met de geest, de oplossing kan vormen voor veel wat U persoonlijk of de wereld als geheel in deze dagen kwelt.

Geen protestbijeenkomsten dus, maar kracht. Geen lege leuzen, maar de levende warmte, waardoor je in staat bent meer mens te zijn en anderen meer mens te maken.

Zo probeer ik dan mijn inleidende taak te volbrengen. Ik ben er bijna doorheen; dan ga ik mij voegen bij al de anderen, die hier zijn.

Voor U is het hier een laag gewelf, maar voor ons bestaan die dingen gelukkig zo niet. Wij schakelen eenvoudig een paar flatjes uit en kijken naar bereiden in een pogen samen te groeien met al degenen, die wij hier onder ons zien.

Ik verheug mij, dat dit gaat gebeuren. En U weet allen, naar ik meen, voldoende dat, zo er tijdens de ritten gebaren worden gemaakt, dezen worden gemaakt omdat zij een kracht uitdrukken, die niet anders uitdrukken, die niet anders kenbaar kan worden gemaakt.

Zoals U beseft, dat zo er woorden worden gesproken, die U niet kunt verstaan, het om klanken gaat, die in gevallen als dit vaak veel belangrijker zijn dan het overdragen van een begripsinhoud.

Ik hoop dan ook, dat U niet ontledend gaat luisteren naar hetgeen gaat komen, dat U niet zult proberen te registreren, hoe het nu alles eigenlijk precies in elkaar zit.

Dat kunt U trouwens nog best doen, wanneer het afgelopen is. Want zo lang duurt het nu ook weer niet.

Ik hoop, dat u voor een ogenblik a.h.w. wilt vergeten, wie en wat U bent. Ik hoop, dat U allen met ons gezamenlijk dit enorme krachtveld, dat zich nu al heel aardig manifesteert, verder zult willen uitbouwen, zodat wij tijdelijk iets van de gordijnen, die de sferen en uw wereld plegen te scheiden, kunnen worden weggescheurd, opdat de zuivere krachten door kunnen dringen tot in uw wereld.

Aan mij zal het zeker niet liggen, de meesten onder U maken eveneens in dit opzicht de beste voorname.

Daarom ga ik U nu geen gezegende avond wensen,

want U zúlt er een hebben.

En ik dank U reeds nu voor uw bijdragen, die deze avond ook voor mij tot een gezegende zullen maken.

Het woord is nu aan onze 2 de spreker, die U zo nodig ook nog verder zal voorlichten over de celebant en eventueel het verloop van de ceremonieën.

-O-O-O-O-O-O-O-O-

Goeden avond, vrienden.

U vergeeft het mij wel, wanneer ik er bij ga zitten? Ja.

Ik heb niet vaak meer de gelukkige mogelijkheid met u te spreken.

Nu is dit begrijpelijk: Er schijnt op uw wereld geen dringende behoefte aan pastoors meer te bestaan en er zijn zovele andere taken buiten het spreken, die ook van belang zijn.

Maar op een avond als deze wil ik graag ook door middel van een medium even acte de présance geven.

U weet natuurlijk allemaal wel, dat ik de mensen lief heb. Dat heb ik U immers al zo vaak verteld? Ik heb vroeger trouwens zelfs mijn huishoudster - of - schoon niet onwettig en tegen het celibaat in - lief gehad. En dat was toch een hele kunst, dat kan ik U verzekeren.

Maar nu zijn wij hier bij elkaar voor een eigenlijk wat eigenaardige bijeenkomst: Er komt zo dadelijk een celebrant. Deze celebrant is een betrekkelijk jong mens geweest, toen hij overging.

Hij is nu een kracht van zeer hoog licht. Hij heeft altijd weer geprobeerd de mensen te leren, hoe de liefde het belangrijkste op aarde is.

Niet natuurlijk de gezellige bijeenkomsten, die wel onder de naam liefde doorgaan op aarde, maar de verbondenheid met anderen.

Het is uit deze verbondenheid, dat hij vanavond met ons is en het is uit zijn grote liefde voor deze gehele wereld en mensheid, voor alle mensen, die er zijn, waren, nog komen, dat hij - de onvoorstelbaar grote - een ogenblik zelfs afdaalt om hier met ons in een zo heel klein en gezellig klubje iets van zijn krachten te geven.

Nu zou ik volgens de regels U eigenlijk moeten gaan vertellen, wat hij voor ceremonieel gebruikt. Maar zijn ceremonieel is in feite geen ceremonie meer.

Hij is zichzelf, alleen maar zichzelf. Want de ceremonie is de voorstelling, waarachter wij een werkelijkheid zoeken te vinden. Maar hij is werkelijkheid.

Soms denk ik weleens: Ik wilde wel, dat ik reeds zo werkelijk was als deze daar. Maar ja, aan de andere kant: kleintjes moeten er ook zijn.

Ik vind het niet erg om klein te zijn, wanneer ik mij zo verwant kan gevoelen met de groten. Maar dan moet ik U gaan vertellen, wat hij allemaal voor ritten gaat volvoeren.

Is de uitstraling van liefde een rite? Is het verbonden zijn met de Vader een rite? O, natuurlijk zal er wel hier en daar een gebaar bij te pas komen: Hoe kun je mensen iets laten zien, hoe kun je hen iets laten beleven, wanneer zij niet ook gebaar en geluid hebben als middel van communicatie? De meeste mensen zijn voor de belangrijke straling nog zo blind.

Want dat is geestelijk licht. Als ik vroeger eens iets van dat licht zou hebben gezien, zouden mijn arme parochianen geen raad meer met mij hebben geweten, vrees ik.

Maar terzake: er is geen ceremonie vandaag, er is geen werkelijke opgebouwde rite met vaste vormen en gebaren. Er is alleen maar een enorm lichtend wezen.

Dat licht vraagt kracht. Het vraagt heel veel kracht.

Het is misschien een overbelasting voor het medium. Het is zeker ook voor U een belasting, tenzij U het afwijst. Want wanneer U het afwijst, zal het a.h.w. om U heen gaan en U alleen laten.

Maar het is iets kostbaars. Vroeger zat ik wel eens in de tuin. Ja, niet met dit weer hoor, maar op mooie zomderavonden.

Dan zat ik voor mijzelf gedichtjes te maken over de sterren.

Dan dacht ik wel eens, wat zou er eigenlijk daarachter zijn. En een enkele keer was het wel eens net, of al die sterren alleen maar lovertjes waren op een gordijn.

Dan dacht ik: als dat gordijn nu eens even opzij zou schuiven.....

In de termen van die tijd zei ik dan: Och Lieve Heer, trek toch a.u.b. eens een klein slipje opzij, want ik zou zo graag eens in Uw hemel kijken.

Het gekke daarvan is, dat ik wel nooit iets gezien heb, maar wel gevoeld. Ik heb soms de hemel heel dicht bij gevoeld. Maar als je dat gevoel dan weer wilde bereneren, was het weg.

Als ik dacht: nu ga ik daarover eens preken, dan stond ik prompt zonder woorden. En als ik het op wilde schrijven, had ik opeens heel andere dingen in mijn gedachten en kon het gevoel niet meer terug vinden.

Eens heb ik dit gevoel ervaren en geheel niets gezegd, zelfs niet tegen mijn huishoudster, toen ik ontdekte, dat zij de helft van mijn goede fles wijn had leeggedronken. Ik heb geheel niets gezegd.

Ik ben gewoon met dit gevoel gaan slapen en heb er dagen mee rond gelopen.

En vreemd, toen werd dat licht, dit gevoel, langzaam toch een soort lichtend kijkje in een soort hemel: het was een gevoel van geluk, waaruit ik opeens veel meer kon aanvaarden en kon verdragen.

Een dergelijk gevoel krijg ik soms ook, wanneer ik in contact kom met degene, die zo dadelijk hier zal komen.

Dus u begrijpt het wel: ik kan er wel een beetje propaganda voor maken, maar ik kan er weinig over zeggen. En zeggen heeft in dit geval ook niet zoveel zin.

Wij zijn hier zo allemaal gezelligjes bij elkaar en wij moeten elkaar op het ogenblik nu niet gaan zien als deel van de massa of iets dergelijks.

Wij zijn allen gewone mensen en gewone geesten, die heel gewoontjes bij elkaar komen, omdat zij voelen, dat er iets meer kan zijn, ja, moet zijn.

Omdat wij nu geen zomeravond hebben en geen tuin, terwijl wij misschien ook de beschouwelijke aard ontberen en de stilte, die toen nog op het land heerste, bouwen wij een sfeer op, elk van ons afzonderlijk en toch allen gezamenlijk.

Wij bouwen die sfeer op met liefde, liefde voor het grote, dat rond ons is. Liefde voor het Licht, dat ons beter kan maken, liefde ook voor de wereld, waarin dit licht manifest is.

O, o, o. Nu denken zij weer: hij draaft door. Dat dachten zij ook vaak, wanneer ik zo op de preekstoel gewoon begon te praten.

Mijn koster kwam dan al snel in de deur van de sacristie staan met zijn horloge in de hand. En wanneer het hem dan te laat werd, stond hij er nadrukkelijk op te wijzen.

Ik heb hem er in stilte wel eens van verdacht, dat hij een aandeel in het café aan de overkant had.

Maar er zijn nu eenmaal van die dingen, die willen er uit. Dat moet gewoonweg eens gezegd worden..... en ja ... Lach nu maar niet om een oude man, die alleen nog maar wat ouderwetse woorden heeft:

God is vlak bij. God is vlak bij. Het is, of je Hem aan kunt raken. Zo voel ik dat. Het is niet iets om tegen te bidden. Nu niet.

God is iets om in te ademen om gewoon in je door te laten dringen. God is nu niet een verblindend licht, of een suizelende stilte. God is op het ogenblik echt de harteklop van de wereld en van elke mens.

Zo is het voor mij. Tja. Wa moet ik dan nog zeggen?

Moet ik U misschien uw zonden gaan vergeven met een " absolvo te ...". Dat haalt niet uit, dat haalt niet uit:

Een mens zondigt alleen, wanneer hij bewust ingaat tegen wat hij weet, dat zijn God wil.

Of moet ik beginnen met een benedicamus? " Ik zegen u, ik zal u zegenen... Hoe kan ik zegenen, in-

dien gij al niet gezegend zijt?

Dat is het wonderlijke, het wonder van Onze Lieve Heer, het wonder van God. Het wonder, dat niet beveelt, maar dat liefheeft.

Het wonder, dat niet veroordeelt, maar slechts een wet stelt en deze wet zo stelt, dat een ieder eens de volle kracht van het licht zal kennen.

Ik heb zo het gevoel, dat God ons allen zeer lief heeft. Ik heb het gevoel, dat Hij ons zeer nabij is en dat wij - nu ja, God -- uit datgene, wat wij God noemen, iets kunnen beleven van een waarheid, die hoger is dan al het andere.

En nu ga ik een paar dingen zeggen, die voor een pastoor, zelfs een oudpastor in ruste, niet zo goed staan:

Bent U op het ogenblik een beetje in de war, of hebt U zorgen? Heeft U een probleempje, misschien een kwaal, die u niet de baas kunt?

God is vlakbij. Hij lost alles op. Maar dan moet U niet proberen Hem te zeggen, hoe het precies dient te gaan, want bestellingen worden niet afgeleverd.

U moet gewoon zeggen: kijk, dit ben ik met al mijn problemen. Maak mij gezond. Meer niet.

Zo moet U doen, ook met uw probleem van: hoe moet ik het de anderen zeggen, of hoe zal ht mij nu verder gaan in zaken, of hoe moet ik het met mijn medemenschen schipperen, of zelfs: wanneer krijg ik nu eindelijk eens een taak te vervullen?

Probeer niet te zeggen, hoe het alles gaan moet. Volsta met te zeggen: hier ben ik. Dan zult U hier heel wat rijker weggaan vanavond.

Dat mag natuurlijk niet zo nadrukkelijk gezegd worden. In de kerk zeg je altijd: U gaat hier rijker weg, wanneer u daar achter iets doet in de bus voor de armen of de bus voor de kerk.

Maar hier heeft het er niets mee te maken, het is gewoon: Kunnen wij begrijpen, hoe de hoogste kracht ons zal helpen.

En kunnen wij het niet begrijpen, dan kunnen wij er op vertrouwen. En zelfs indien het ons moeilijk is er in te vertrouwen, kunnen wij ons daaraan misschien toch wel even voor een ogenblik overgeven.

Tja ja. Wanneer ik dit alles vroeger in de kerk had gezegd, was ik misschien de volgende dag al geëxcommuniceerd kunnen zijn, of men had mij naar de missie gezonden.

Weet U, in mijn tijd stuurde men te eerlijke mensen en wonderdoeners liever naar de arme negertjes in Afrika of naar een klooster. En als dat niet lukte, stuurde men je onder een banvloek de maatschappij in.

Nu is het anders. Maar het moet nog veel meer veranderen. En ik geloof, dat wij daaraan iets kunnen doen. Want als wij onze eigen problemen zo tot oplossing kunnen zien komen, dan, vrienden: Gos is vlakbij.

God is een liefde, die nog veel verder gaat dan

je zou denken.

Dan kunnen ook oplossingen komen voor al die andere dingen. Je moet niet zeggen: Zo moet het aflopen in Vietnam en zo moeten de dingen lopen in Biafra. Je moet alleen maar zeggen:

Die dingen kwellen mij. Dit is niet meer juist, dit kan ik zo niet aanvaarden. God, hier ben ik met mijn probleem, genees mij.

Zo. En nu moet ik zo langzaam voorbereid-
len gaan maken om onze gast te ontvangen: de celebrant voor deze avond.

Die is op het ogenblik nog bezig de laatste tus-
senschakels te vinden. Nu ja, vinden? Op te bouwen is juister.

Vanuit zijn sfeer af te dalen tot de uwe is een heel karwei, hoor. Dat is zoiets als een reis maken van de evenaar naar de noordpool. Je moet dan ook al-
door weer een jasje meer aantrekken om op de pool nog in de vrije lucht te kunnen spreken ook.

Zo gaat het in dit geval ook: wanneer je uit een o zo hoge sfeer komt, moet je eerst steeds weer voer-
tuigen opbouwen. En ik wacht om onze vriend binnen te kunnen laten.

Normalerwijze zou ik mij niet zo prettig gevoe-
len met zo een baantje als portier. Maar op het ogen-
blik voel ik mij best. U ook?

En ondertussen blijft de vraag: kunnen wij iets doen vanavond? Met de kracht natuurlijk. Ik zal het er maar bij zeggen, want anders komen er maar weer mensen op een verkeerde gedachte. Tja ja.

Kunnen wij dus wat doen vanavond? Ik geloof van wel. Daarom ga ik nu dit lichaam alvast een beetje ont-
spannen, opdat het niet aan mij liggen kan, wanneer dit lichaam niet juist zou reageren, of last zou on-
dervinden van te hoge spanningen.

En naar ik bemerk, is er nog iets, wat ik moet doen ..... Lastig. Er is toch wel een verschil tus-
sen een jas en een soutane..... De geestelijke van van-
daag hebben toch wel heel wat voor.... Die is veel kleiner dan die van mij vroeger. Ik had van die grote rode met een klein ruitje ... (snuif neus.)

Ik ga nu zo langzamerhand instellen. Misschien wilt U ook nog even een neus snuiten? De griep is nog niet zo ver, dus hoesten zal wel niet nodig zijn. Maar wanneer U soms nog de keel wilt schrappen: doe het nu, dan hebt U er zo dadelijk geen hinder van.

(gekuch, gesnuif.) Ik wil niet ondergend zijn, maar er zijn, geloof ik, wel wat snotneus en in de zaal.

Maar nu alle scherts aan de kant.

Wij zijn hier te samen in de naam van de Godde-
lijke liefde, in de naam van een Lichtende Kracht, die alle werelden en sferen verbindt.

Laat ons open zijn voor deze Kracht. Laat ons de-
ze onmetelijke liefde bejegenen met de getrouwe ont-
vangst in wederliefde.

Laat ons gezamenlijk een ogenblik ons openstellen en wachten op de celebrant, die voor U het werkelijke werkstuk van deze avond zal volbrengen.

--O--O--O--O--O--O--O--O--

Vrede zij ulieden.

Hier zijn wij dan samen in de naam van de eeuwige liefde Gods, samen verbonden, geest en stof.

Hier zijn wij, in het licht werkende, opdat de Eeuwige Waarheid verwezenlijkt moge worden in alle werelden.

Hier bent U. Hier is de Kracht van de Vader. Geloof in de Kracht van de Vader, want dit zeg ik U:

Hij is met ons, ook in dit uur. Hij is leven en kracht en licht.

Hij is het, die van ons bant al het kwade, omdat Hij, het kwade verterende, het maakt tot het goede.

Almachtige Vader, het Licht zij geopenbaard in ons.

Vader, zoals ik tot U gesproken heb, zo spreek ik tot U. Niet om mijnentwille vraag ik U:

Vader, geef ons de kracht, die wij van node hebben.

Vader, eeuwige Goedheid, ik spreek uit Uw Naam alleen en alleen uit Uw kracht...

Zo gij genezing zoekt, gij zijt genezen.

Zo er duisternis is en gij het duister vreest, is er Licht.

Levende kracht en licht is de Vader:

Ik ben met U. Ik ben de kracht, het licht, de waarheid, het leven.

Dat de vrede uitga tot U.....

Dat de vrede U moge vergezellen, dat de waarheid geboren moge worden in uw harten.

Dat, wat gij begeert, zal U gegeven worden.

En niet ik zeg U dit, want het is de Vader, de eeuwige kracht aller dingen, Die tot U spreekt door mij.

Neem het licht, neem de kracht en laat ze uitgaan over de wereld, verdrijvende de duisternis.

Gesterkt zult gij zijn in de uren van nood en gezegend zal zijn uw streven naar licht, want het brengt licht.

En zo gij een bevestiging zoekt van deze dingen: Vastgelegd is het licht in deze tekenen, die gij mij

hebt voorgelegd.

Zij zullen U herinneren aan het licht en te rug brengen tot het licht, steeds weer.

Zij zullen U de kracht doen vinden, die gij van node hebt.

Het levend licht ga uit.

Kracht, hier verzameld, ga uit.

Gaat als boden van vrede, leert de mens weer de mens vinden.

En gij allen, krachten van licht, U zeg ik : neem de kracht U gegeven en draag haar uit. Begin het werk van deze tijd.

En tot U zeg ik : gezegend, dat gij moogt leven in deze dagen. Want waarlijk, vele zijn de krachten en tekenen, die U geworden zullen.

En waarlijk : in Uw geloof zult gij vinden de kracht om alle grenzen te overschrijden.

Al wat ik ben, al ben ik dit slechts uit de Vader, deel ik met U.

Dat, wat ik weet, al weet ik het alleen uit de Vader, geef ik U in dit uur, opdat het U behouden moge in uren van gevaar, opdat het U sterken moge in ogenblikken van zwakte, opdat het U genezen moge van de worm, die knaagt in uw binnenste.

Zo zij het gedaan.

Ik laat U de vrede, die de mijne is en bidt U : laat mij de onvrede verzwelgen, die de uwe is.

Ik zeg U : aanvaardt de kracht U gegeven, want waarlijk zijn de dagen nabij, waarin het geringste licht noodzaak wordt voor de velen, die het licht nog niet aanvaarden.

Ga uw wegen met God. Ga uw wegen in de liefde van de Eeuwige en in liefde voor elkander.

--O-O-O-O-O-O-O-O-O-O--

d.d. 12 december 1969

N.B.

Daar 2 de Kerstdag op vrijdag valt, zal die avond geen bijeenkomst plaats vinden. Abonn 's zullen in plaats daarvan een verslag van de op die ochtend te houden kerstwijdingsmorgen ontvangen.

--O-O-O-O-O-O--